

't Feest!

Bob de Steenkrôb,

Weunde froeger onder 'n ouwe boomstôb.

Die boomstôb fon hij te min,

Hij had 't d'r niet meer naar 't sin.

'n Drege soektocht het hij had,

Hij waar dat omstrúnnen op 't lêst al sad.

Soa waar hij weest in Nij Altoenae, St.-Anne en op Ouwe-Dyk,

Maar sommige plakkys fon-y maar núvvere bryk.

In Minnertska, de Syl en Froubuurt waren sommige plakkys te hoog,

En hij houde 't in St.-Jabik bij de watertoren niet droog.

Ni, fan al deuze dorpen worde hij niet blij,

Werom waar d'r nou niet 'n mooi plakky foor him bij?

Bob had skoan syn nocht,

Dat d'r niks bij sat wat hij socht.

Riddersloegen toog hij na Swarte Haan,

En... bleef der genietend staan.

Op Swarte Haan fon Bob aindlik 'n steen,

Nou, en wat foor een!

'n Basaltsteen groot en swart,

Dat leken him doe wel wat.

Swarte Haan worde tena syn plak,

Dat had-y niet docht doe't-y met syn soektocht fan wâl stak.

Maar nou sat-y alle offens op 'e seedyk,

En foelde him der och soa ryk.

'n Prachtig nij weunplak,

Hier foelde Bob him wel op syn gemak.

De rust en rúmte bij de dyk, dat is wer't hij fan genoat,

Hij kreeg nije maten, niet 'n bitsy maar 'n hele soad.

Nadat hij syn hússy inricht had,

Waar dat soa mooi worren as wat.

Doe docht hij inenen, nou mot 't heve,

Ik mot 'n fesy geve!

'n Feest foor elkeneen,

Myn kammeraten mage niet thús blive, gyneen.

En soa kwam d'r op 'n aven op Swarte Haan,

'n Groate feesttint te staan.

'n Tint met allegaar fleurige lichys d'rin,

Alle maten hadden 't och soa naar 't sin.

De tint waar fersierd met bellonnen, groen, blau en road,

't Leken prachtig, presys soa at 't bij soa'n fesy hoort.

In de tint waar ok feul lekker eten,

't Worde 'n feest om nooit meer te fergeten.

Elkeneen lachte en dânsde die aven op 'e mezyk,

Bob foelde him met al syn maten om him hine och soa ryk.

Hij genoat met folle teugen,

Dut feest sou him nag lang blive heugen.

Alle maten lachten en praten,
De aven floog ferbij, gyneen had 't in 'e gaten.
Maar doe most elkeneen docht echt slape,
Want Bob most och soa luud gape.

Bob de Krôb,
Weunde dus niet meer onder syn ouwe boomstôb.
Ni, hij had 't poerbest naar 't sin,
De basalsteen op Swarte Haan waar him echt niet te min.
Avens na 't feest gâf hij him del,
En waar in dromelând och soa snel.
In syn aigen hússy midden in 'e nacht,
Laai Bob heerlijk te koesen en snurkte och soa sacht.
Hij droomde fan 't geweldige feest op Swarte Haan,
Onder de sterren en de folle maan.
Ok droomde hij fan nije aventuren, klain en groat,
Ja, aventuren, 'n hele soad.
Bob waar 'n heel tefreden beest,
En fan syn plakky op Swarte Haan houde hij 't aldermeest!